

Miroslav Mazaný se narodil 13. února 1938 ve Zruči nad Sázavou do staré vladycké rodiny. Nejsilnější vzpomínka z dětství souvisí s nacistickou okupací. Cestou za milovanou tetou musel německému důstojníkovi ukázat svůj malý kufříček. V něm se nacházely nejkrásnější ozdoby na vánoční stromek, které chtěl tetě darovat.

“Ten důstojník k tomu přišel a tím bičíkem odhrnul vatu a když viděl ty ozdoby, tak je takhle vyhazoval bičíkem ne ten asfalt. Ještě dneska je mi z toho špatně. Ta bezmoc. Maminka mě držela, já jsem chtěl do něj kopat.” /4:51 - 5:17/

Brzy poznal, že rozbité ozdobičky nemusí být nejhorší ztráta. Při zdánlivě bezpečné cestě vlakem zažil pocit bezprostředního ohrožení a setkání se smrtí

Mezi Kolínem a Velkým Osekem Kotlář zakroužil nad náma, letadlo, stíhačka americká. Strojvedoucí zahoukal a všichni jsme museli utéct z toho vlaku. My jsme letěli po tom poli pryč. A on podruhé nalít a střílel. Letěl nad náma 2 metry, 3 metry, viděl jsem toho člověka jak kouká. Vrátil se a střílel ještě jednou. Nějaká kulka se odrazila a vedle nás běžela pani a odražená kulka ji ustrelila kus ruky, Vykrvácela. / 5:54-7:42/

Rok 1945 přinesl osvobození a radostnější vzpomínky.

“S Rusama to už bylo lepší. Spali ve stodole, na mlatě měli koně a důstojník, kterej jim velel tak ten byl v babiččině extrovním pokoji, do kterého jsme nesměli ani my děti. První co udělal. Rozstřílel budík, protože nevěděl co to je. Babička zapoměla, že je nařízenej a on to vyhodil na dvůr a rozstřílel to.” /12:14 - 12:48/

Problémy nastaly už během studia na gymnáziu v Ledči, třeba kvůli trampskému oblečení na školním výletě. Po maturitě pracoval krátce jako výpravčí a pak nastoupil na vojnu do Českých Budějovic k radistům. Odtud se pokusil napsat bratranci, který v té době úspěšně emigroval do Vídně. Dopis byl zachycen a Miroslav Mazaný absolvoval několik výslechů

To jsem nevěděl, jestli je ve dne nebo v noci, protože na mně pořád svítily, zatemněná místnost. Vrátil jsem se zpátky a už jsem byl přeřazený do roty kabeláže.. /26:57 - 27:14/

Po návratu z vojny pokračoval v práci jako výpravčí a dálkově si dodělával vysokou školu. V roce 1962 se oženil, brzy se mu narodili dva synové. V polovině šedesátých let vstoupil do KSČ, byl nadšeným stoupencem změn, které vyvrcholily “Pražským jarem”. V roce 1968 se spřátelil s Ninou Divíškovou a Janem Kačerem, později i s ostatními herci z Činoherního klubu. V srpnu přijely tanky a Miroslav Mazaný skončil v KSČ. Kamarádi z Činoherního klubu mu zůstali ale pro “nevyjasněné politické postoje” nemohl rozvíjet svou kariéru. Na konci sedmdesátých let uspořádal pro své přátele z Činoheráku, mezi nimi byli i disidenti, zvěřinové hody.

“Týden na to bylo v televizi Ztroskotanci a samozvanci a tam říkali, že tydlecty ztroskotanci, že se sešli u inženýra na Spořilově” /1:25:34 - 1:25:49/

Chartu 77 četl, ale nepodepsal, kvůli dětem. Přesto chtěli jeho syna poslat v 15ti letech pracovat do Pohřební služby. Normalizační tlak cítil až téměř do revoluce, mírného zlepšení poměrů si všiml až v roce 1988. Sametovou revoluci prožil se svými přáteli v Činoherním klubu.

“Bylo tam zorganizováno to, že budeme jezdit se studentkama a s fotografiema z toho masakru a zkusit přemluvit odboráře ve velkejch fabrikách, aby milici nepustili z

baráku, protože se nevědělo, jestli nepojede do Prahy jako v šedesátém devátém to zpacifikovat.” /1:35:37 - 1:36:12/

Po r. 1989 se mohl konečně začít v práci plně realizovat a také cestovat. Dnes je se svým životem spokojený a mladé generaci radí:

když si něco řeknete, že uděláte, tak z toho nikdy nesmíte couvnout, i když to bude prohra, bude to poučení /1:47:49 - 1:48:02/